

Abstrakt

Tato práce analyzuje hlavní příčiny těžké ekonomické deprese, která se odehrála ve 30. letech 20. století. Zaměřuje se na roli úrokové míry v jejím zapříčinění a trvání. Cílem práce je pomocí srovnání tří ekonomických škol - keynesiánské, rakouské a monetaristické – ukázat odlišné názory na chápání úrokové míry jako takové a ty následně aplikovat na období před krizí a během ní a vysvětlit tak odlišné perspektivy její role v možném zapříčinění poklesu ekonomické aktivity v průběhu hospodářského cyklu.

Toto srovnání nastiňuje, jak hluboce se jednotlivé školy navzájem odlišují. Zatímco keynesiánci považují drahé peníze a vysoké úrokové míry za hlavní příčinu krize a podobně jako monetaristé radí udržovat je na nízké úrovni, rakušané naopak politiku nízkých úrokových měr rezolutně odmítají.

Dále práce nejdříve poukazuje na inverzní vztah mezi růstem peněžní nabídky a úrokovými mírami ve 20. letech a potvrzuje, že snížení úrokových měr bylo do velké míry způsobeno zvyšováním nabídky peněz. Poté je demonstrováno, že růst nabídky peněz a investičních výdajů byl vyšší, než růst hrubého domácího produktu.